

Sygn. akt: III AUa 1370/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

del. SSO Dorota Rzeźniowiecka.

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt: V U 705/12;

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1370

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił B. P. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wobec nieudowodnienia przez ubezpieczonego, co najmniej 15 lat pracy w tych warunkach.

Odwołanie od decyzji wniósł B. P..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 roku, sygn. akt V U 705 / 12, Sąd Okręgowy w Kaliszu, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił odwołanie B. P..

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

B. P. urodził się w dniu (...)roku.

W okresie od 1966 roku do 1969 roku ubezpieczony odbył naukę w (...) Szkole Zawodowej (...) w B. przy Kopalni (...) w W., w zawodzie górnik - elektryk. W 1987 roku ukończył dodatkowo Technikum Zawodowe dla Pracujących ze specjalnością elektroenergetyka. Od dnia 14 lipca 1969 roku do dnia 26 sierpnia 1970 roku był zatrudniony w Kopalni (...) na stanowisku robotnika dołowego - „elektryka p-z”. B. P. wykonywał pracę elektryka w Państwowym

Ośrodku (...) w B. w okresie od 16 września 1970 do 22 listopada 1974 roku. Od dnia 1 grudnia 1974 roku do dnia 10 marca 1976 roku odwołujący się był zatrudniony w Okręgowym Zakładzie (...) w J. PT B. jako wydawca narzędziowo - magazynowy. W okresie od 12 marca 1976 roku do 30 września 1976 roku wykonywał pracę magazyniera w (...) w K.. Od 1 października 1976 roku B. P. zastał zatrudniony w (...) w J.. Początkowo wykonywał pracę na stanowisku starszego referenta, następnie od 11 stycznia 1978 roku elektromontera zakładowego. Wówczas to ubezpieczony oficjalnie przejął magazyn stacji paliw płynnych, smarów i odpowiedzialność materialną za stan tych środków. B. P. zajmował się wydawaniem paliwa i innych produktów z zakładowej stacji i magazynu. W zakładzie tylko ubezpieczony legitymował się odpowiednimi uprawnieniami do pracy przy wydawaniu paliw płynnych. W czasie dnia, dodatkowo na indywidualnie potrzeby, odwołujący się wydawał paliwo tym, którzy zgłaszali się do niego. Przyjmował też dostawy paliwa. W okresie od 17 września 1983 roku do 18 lutego 1984 roku B. P. odbył kurs w zakresie gospodarki magazynowej produktów naftowych. Począwszy od dnia 23 sierpnia 1989 roku w treści angażu płacowych pojawia się informacja o wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy wydawcy paliw. Zakres czynności z 31 lipca 1989 roku jednoznacznie dotyczy stanowiska wydawcy paliw płynnych, podobnie jak kolejna kara upomnienia za spóźnienie z 6 stycznia 1990 roku. Po raz ostatni informacja o świadczeniu pracy w tym charakterze pojawia się w angażu z dnia 22 marca 1990 roku. W dniu 1 kwietnia 1990 roku ubezpieczony objął stanowisko dozorca. Praca w zakresie wydawania paliw płynnych, olejów i smarów była wykonywana przez B. P. już w czasie pracy na stanowisku referenta (...) w G.. Poza tym do zakresu obowiązków ubezpieczonego należało prowadzenie magazynu sprzętowo - materiałowego, wystawianie dokumentów przychodowych, rozchodowych, prowadzenie rozliczeń materiałowych i ewidencji wydawanych środków, prowadzenie spraw o charakterze administracyjnym itp. B. P. wykonywał pracę także poza umownymi godzinami, gdy zaistniała taka konieczność. Mieszkał w pobliżu i miał telefon służbowy. Prowadził również dokumentację magazynową dotyczącą obrotu materiałami, uzupełniał (...) dla kierowców innych zakładów, którzy w trakcie miesiąca pobierali paliwo na tzw. asygnaty. Do obowiązków wydawcy paliw należało też czuwanie nad terminowym zwrotem opakowań zwrotnych. W konsekwencji powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy stwierdził, iż B. P. nie jest uprawniony do uzyskania emerytury w obniżonym wieku określonej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ubezpieczony nie udowodnił bowiem spełnienia przesłanki co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy. Sąd I instancji nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia B. P. w Okręgowym Zakładzie (...) w J. PT w B. i w (...) w K.. Ubezpieczony wykonywał bowiem wówczas pracę magazyniera. Do stażu pracy w szczególnych warunkach Sąd nie wliczył również okresu nauki zawodu (od 17 lutego 1966 roku do 6 czerwca 1969 roku). Sąd Okręgowy wyraził również wątpliwość, by praca wykonywana w zakładzie niepodlegającym branży chemicznej, mogła zostać zaliczona jako praca w szczególnych warunkach, skoro praca przy dystrybucji ropy naftowej i jej produktów wymieniona jest w dziale IV wykazu pracy w szczególnych warunkach przypisanym branży chemicznej. Niemniej jednak, przyjmując nawet, iż w okresie od 11 stycznia 1978 roku (tj. oficjalne przyjęcie magazynu stacji paliw i odpowiedzialności materialnej) do dnia 1 kwietnia 1990 roku (tj. objęcia stanowiska dozorca) B. P. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy, staż pracy nie wynosi co najmniej 15 lat. Mając na względzie, iż ubezpieczony nie spełnił przesłanek uprawniających go do emerytury wcześniejszej, Sąd oddalił odwołanie B. P. jako bezzasadne.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył apelacją ubezpieczony. Skarżący podniósł, iż wbrew ustaleniom Sądu, spełnia przesłanki do przyznania mu emerytury wcześniejszej.

Ubezpieczony dodał, że latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych, w zakładach pracy nie było stacji paliw – dopiero je wprowadzano. W związku z tym, nie istniało także stanowisko wydawcy paliw. Dopasowywano stanowiska pracy do stawek, jakie były zawarte w tabelach płac. Nazwa stanowiska nie zawsze odpowiadała więc zakresowi powierzonych czynności. Zdaniem skarżącego, wykonywał on pracę przy wydawaniu paliw płynnych, czyli pracę w warunkach szczególnych, co skutkuje obecnie jego złym stanem zdrowia.

W związku z powyższym, B. P. wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu albowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z treścią par. 4 ust. 1 rozporządzenia RM z 7.02.1983r. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Pracą w warunkach szczególnych jest przy tym praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych w załączniku A do rozporządzenia z 7.02.1983r. (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Normatywne rodzaje prac w szczególnych warunkach wyróżnia kryterium merytoryczne i formalne; pierwsze dotyczy wykonywania stale i w pełnym wymiarze takiej pracy, warunkiem drugiego jest wymienienie jej w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Praca która nie spełnia łącznie obu kryteriów nie uprawnia do emerytury w niższym wieku emerytalnym określonym w tym rozporządzeniu. (tak: wyrok Sądu Najwyższego 2009-02-10, II UK 199/08, Legalis). Nawet jeżeli pracodawca uznał pracę na danym stanowisku za pracę w szczególnych warunkach, taki pracownik może nie otrzymać wcześniejszej emerytury. ZUS odmówi jej bowiem, gdy nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 2010-05-25, I UK 3/10, Monitor Prawa Pracy 2010/8/394). Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. (por. wyrok Sądu Najwyższego 2010-06-01, II UK 21/10, Legalis). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2011-10-17, I UK 174/11, Legalis)

Wskazać jednak należy, że wynikające z wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, w którym zajęto stanowisko, że „wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych

stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.”). Również w wyroku z dnia 3 czerwca 2008 r., I UK 381/07 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przyporządkowanie określonej pracy do określonej w wykazie branży przemysłowej ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych, gdy uciążliwość i szkodliwość pracy dla zdrowia wynika właśnie z jej branżowej specyfiki. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2012-05-08, II UK 25/12, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2012-03-19, II UK 166/11, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z 2012-03-14, I UK 406/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2011-05-19, III UK 174/10, Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania ogólne na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyznanie wnioskodawcy emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych albowiem wnioskodawca nie udowodnił, że pracował w takich warunkach co najmniej przez 15 lat. Sąd Okręgowy zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia wnioskodawcy w Kopalni (...) od 14.07.1969r. do 26.08.1970r. i odmówił zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu nauki w przykładowej szkole górniczej od 17.02.1966r. do 6.06.1969r., bo zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, nie jest możliwe zaliczenie okresu nauki połączonej z doksztalcaniem się w zasadniczej szkole zawodowej do pracy w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny podziela powyższe stanowisko. Z zeznań wnioskodawcy wynika bowiem jednoznacznie, że w okresie tej nauki wnioskodawca przez 3 dni się uczył, a przez 3 dni pracował. Ponadto do akt rentowych została załączona umowa o naukę zawodu, z której wynika, że wnioskodawca nie był pracownikiem tylko uczniem, świadectwo ukończenia tej szkoły oraz pismo KWK (...), że okres nauki nie był okresem pracy. W okresie tym wnioskodawca nie pracował więc stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Prawdłowo też Sąd Okręgowy ustalił, że nie podlega zaliczeniu jako praca w warunkach szczególnych praca świadczona w Okręgowym Zakładzie (...) w J. PT w B. (od 2.12.1974r. do 10.03.1976r.) i w (...) Publicznych (...) (od 12.03.1976r. do 30.09.1976r.). Wnioskodawca nie udowodnił bowiem, że w tych okresach wykonywał pracę wymienioną w rozporządzeniu RM z 7.02.1983r., a ze świadectw pracy wynika, że w pierwszym zakładzie pracował jako wydawca narzędziowo-magazynowy, a w drugim jako magazynier. Wnioskodawca z tej samej przyczyny nie pracował też w warunkach szczególnych w okresie 16.09.1970r. do 22.11.1974r. w Brygadzie (...) w Ośrodku (...) w K., gdzie wykonywał prace elektryka.

Z treści odwołania wynika, że wnioskodawca uważa, że pracę w warunkach szczególnych wykonywał od 17.02.1966r. do 6.06.1969r. będąc uczniem w szkole zawodowej, od 14.07.1969r. do 26.08.1970r., kiedy pracował w Kopalni (...), od 1970r. do 1972r., kiedy odbywał służbę wojskową i od 2.12.1974 do 14.12.1991r. kiedy pracował w J., K. i J..

Na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych wnioskodawca nie przedstawił ani jednego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Z okresów wskazanych w kwestionariuszu dotyczącym okresów zatrudnienia wynika, że tylko zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych pracy świadczonej w (...) w J. uprawniałoby wnioskodawcę do wcześniejszej emerytury. Pozostałe bowiem okresy wymienione w tym kwestionariuszu łącznie nie obejmują 15 lat. Jednocześnie w odwołaniu wnioskodawca sam wskazuje, że w Państwowym Ośrodku (...) w K. nie pracował w warunkach szczególnych. Stanowisko wnioskodawcy potwierdza świadectwo pracy, z którego wynika, że wnioskodawca pracował w tym zakładzie pracy jako elektryk. Świadectwo to obejmuje okres od 16.09.1970 do 22.11.1974r. W odwołaniu wnioskodawca wskazał, że w latach 1970-1972 odbywał zasadniczą służbę wojskową i okres ten powinien mieć zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych podlega okres zasadniczej służby wojskowej, ale tylko wówczas, gdy ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych bezpośrednio przed powołaniem do tej służby i powrócił w terminie 30 dni po odbyciu służby na to samo stanowisko. Tymczasem wnioskodawca bezpośrednio przed powołaniem do służby wojskowej nie pracował w warunkach szczególnych, bowiem pracował jako elektryk w Brygadzie (...) Ośrodka (...) w K.. Zatem okres służby wojskowej nie może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Nawet jednak przy zaliczeniu całego okresu (łącznie ze służbą wojskową) od 14.07.1969 do 30.09.1976r., okres pracy w warunkach szczególnych wyniósłby ok. 6 lat.

Odnosnie pracy w (...) w J., to wskazać należy, że materiał dowodowy zebrany przez Sąd Okręgowy nie daje podstaw do ustalenia, że w okresie od 1 października 1976r. do 14 grudnia 1991r. wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych. Z zeznań zgłoszonych przez wnioskodawcę świadków I. A., R. J. i Z. K. wynika, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia wydawał paliwo oraz równolegle pracował jako magazynier. Paliwo wydawał w godzinach porannych od 6 do ok. 10, a potem w ciągu dnia w miarę potrzeb. W sumie paliwo wydawał ok. 5-6 godzin dziennie. Pozostały czas pracy zajmowało mu wydawanie rzeczy z magazynu, pośród których były części zamienne do maszyn, smary, oleje, farby, odzież ochronna. Wykonywał też pracę biurową w biurze. Biuro to znajdowało się w magazynie. Pracy biurowej było dużo. Wiązała się ona z przyjmowaniem rzeczy do magazynu, wydawaniem WZ, RW. Stacja paliw była mała. Powyższe zeznania, trzech bezstronnych świadków, nie pozwalają na uznanie, że wnioskodawca w okresie od 1 października 1976r. do 14 grudnia 1991r. pracował w warunkach szczególnych, a więc, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku wymienionym w Dziale IV poz. 19, czyli przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zeznaniach samego ubezpieczonego, który zeznał, że wydawał części z magazynu, a ponieważ sprzęt był stary, to części wydawał często oraz, że w ciągu dnia część czasu spędzał w biurze w magazynie, bo musiał „podpisać papiery”. Nie znalazły natomiast potwierdzenia w zeznaniach świadków twierdzenia ubezpieczonego, że tylko jak nie było jego zmiennika W., to pracował przy wydawaniu rzeczy z magazynu. Z zeznań świadków wynika bowiem jednoznacznie, że wnioskodawca codziennie pracował przy wydawaniu paliw ok. 5-6 godzin, a resztę czasu pracy pracował w magazynie, w którym znajdowały się części zamienne i w którym wykonywał też pracę biurową. Zeznania świadków są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Nie potwierdzają one aby wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował tylko przy magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów. Praca ubezpieczonego w warunkach szczególnych nie znajduje też potwierdzenia w jego aktach osobowych. Z akt tych wynika, że wnioskodawca pracował na stanowisku referenta, elektryka, elektromonter, a z dniem 1.08.1989r. zaczął pracować jako wydawca paliw i pracował na tym stanowisku do 1.04.1990r. Z tym bowiem dniem rozpoczął pracę na stanowisku dozorczy i tak pracował do końca zatrudnienia. W aktach osobowych wnioskodawcy znajduje się także zakres czynności na stanowisku referenta z dnia 1.10.1976r., z którego wynika, że wnioskodawca wydawał paliwa płynne, oleje, smary, ale oprócz tego prowadził magazyn sprzętowo-materiałowy budowy łącznie z ewidencją materiałów budowlanych, wystawiał dokumenty, prowadził rozliczenia materiałów wydawanych do produkcji. Zakres tych czynności znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy wymienili powyższe czynności jako te, które wypełniały wnioskodawcy jego czas pracy. Umowa o odpowiedzialności materialnej potwierdza, że wnioskodawca wydawał paliwa, ale nie jest dowodem, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował tylko jako wydawca paliw. Zwrócić też należy na umowę o wspólnej odpowiedzialności z dnia 31.10.1984r. Wynika z niej, że wnioskodawcy z dniem 31.10.1984r. został powierzony Magazyn (...). Dopiero z dniem 31.07.1989r. wnioskodawcy został powierzony magazyn paliw płynnych. Powyższe dokumenty łącznie z zeznaniami świadków i zeznaniami wnioskodawcy prowadzą do jednoznacznego wniosku, że B. P. w trakcie zatrudnienia w (...) pracował niewątpliwie przy wydawaniu paliw płynnych, ale nie wykonywał tej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie znajduje uzasadnienia stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawca w okresie od 11.01.1978r. do 31.03.1990r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako wydawca paliw.

Powyższe nie pozwala zatem uznać, że wnioskodawca pracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Niezależnie od powyższego okres pracy w Okręgowym Zakładzie (...) w J., w (...) publicznych w K. i w (...) w J. nie mógłby być uznany jako okres pracy w warunkach szczególnych z tej przyczyny, że prace przy przetwórstwie, magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów zamieszczone są w dziale IV prace: „W chemii”. Oczywiście jest, że wnioskodawca nie wykonywał prac wymienionych w Dziale IV, bowiem powyższe zakłady pracy nie należą do branży chemicznej, (a w żadnym innym dziale nie znajdują się prace przy paliwach płynnych). Przyporządkowanie określonej pracy do określonej w wykazie branży przemysłowej ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych i nie można swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.

Reasumując stwierdzić należy, że wnioskodawca w spornych okresach nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Przede wszystkim dlatego, że praca wnioskodawcy w Zakładzie (...) w J. i w (...) w K. i w J., czyli w zakładach nie będących zakładami należącymi do branży chemicznej, nie może być zaliczona do pracy w warunkach szczególnych przewidzianej tylko dla tej branży, a także dlatego, że materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował tylko jako wydawca paliw płynnych.

Skoro wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych, to nie ma prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację oddalił.